

Κατά τις δύο βδομάδες απ' τα μεσάνυχτα, κάποιος σπάθιρας απ' έξω απ' τη φτωχική παράγκα ενός ψαρά και φώναζε :

— 'Αντόνιο! 'Αντόνιο!...

Στα λόγια αυτά, ο 'Αντόνιο τήδεσε άμεσως πάνω απ' το κρεβάτι του. Τον καλούσε ο σύντροφός του, αυτός που συνηθίσε να ψαρεύη πάντα μαζί του και που τόσον τον εδουλούσε πώς ήταν όμοια να πάνε στο ψάρεμμα.

Ο 'Αντόνιο είχε κοιμηθεί πολύ λίγο εκείνη τη νύχτα. Είχε μείνει ξύπνιος ως τις έντεκα, κωβεντάζοντας με τη Ρουβίνα, τη φτωχιά του γυναίκα, που σπαρφοκρούσε στο κρεβάτι, μη μπορώντας κι αυτή να βρή ήσυχία απ' τις στενοχώριες της.

Κι' αληθινά, ή φτωχική χρονιά, αντίθετα με τις προηγούμενες, ήταν πολύ άτυχη για τις οικογένειες των δυσχερασμένων ψαράδων. Το μικρό λιμάνι είχε γεμίσει από μικρούς τράτες, γιατί καθένας τους κάλεσε για λογαριασμό του.

'Αλλά με την αύξηση του άριθμού των ψαροκάβων, λιγότερα άναρπαστικά τά ψάρια και τα δίχτυα δεν έβραζαν πια παρά φίνα και κάτι μικρόψαρα, που μόλις έβγαζαν για τριανηρά.

Τα μεγάλα ψάρια αυτή τη χρονιά, είχαν πάρα' άλλη κατεβήσιν, είχαν τραβήξει προς άλλες θάλασσες πιο μακρινές κι' οι ψαράδες δεν είχαν κατορθώσει να πιάσουν ούτ' ένα απ' αυτά.

Η Ρουβίνα ήταν κατιστοιχοποιημένη απ' αυτή την κατάσταση. Δεν τους έμειναν πια καθόλου χοιμάτια και ψροσφύσαν άρκετά στο ψούρωμα και στο υπαζόλι.

Σάν να μην τους έφτανε αυτό, ο τοκογλύφος του χωριού, που τους είχε δανείσει με τόσο πενήντα εντοφές (πάλιαρα) για να συμπληρώσουν την κατασκευή της ώραςιας κι' ελαφρός τράτες του, τους έχαιρσε κάθε τόσο μέρως απ' τα χοιμάτια του και τους έβρόδριζε να τους κατασχύη την τράτα. Ο 'Αντόνιο, καθώς ντυνόταν, έβλεπε το γιού του, ένα άγριο ένναό χροόνιο, που τον σπινδύει στο ψάρεμμα και τον βοηθάει στη δουλειά του, σαν κινώντας έπιπείρους ψαράδες.

— Για να ίδουίμε, ψρόθισε ή γυναίκα του απ' το κρεβάτι της, άν ή μέρα σας θά πάλι σήμερα καλύτερα απ' τις άλλες φορές; Ο μπακάλης δεν θέλησε να μού δώσει βροσπέ χτές. 'Αχ, Θεέ μου! Τι καταρραμένο έπάγγελμα!...

— Σωίτα, γυναίκα, άπάντησε άτάραχα ο 'Αντόνιο. 'Η θάλασσα είναι σκληρή, αλλά ο Θεός είναι μεγάλος και θά μάς βοηθήση. Χτές ίσα—ίσα μερικά πατριώτες μας είχαν ένα μεγάλο ψάρι που λερωόσε άνοχητά και που θά έβριζε περισσότερο από τριάντα εφροδύα. (1). 'Αν μπορέσουμε να το πιάσουμε, θά κερδίσουμε, ούτε λίγα,

ούτε πολλά, έβριμα εντοφές...

Σε λίγο ο ψαράς ήταν έτοιμος. Στόν όμο του βαστάει το καλάθι με τα τράφια και με το άλλο του χέρι κρατούσε ένα κομμάτι γεμάτο σκοιμάρια, που θά χρησιμοποιεί για δόλιμα.

Ο πατέρας κι' ο γιός, βγαίνοντας απ' το σπίτι, τράβηξαν κατά μέρος της παραλίας κι' έφτασαν στο μέρος, όπου ήταν άραγμαία τα καΐκια. Εκεί τους περίμενε ο σύντροφός τους, ο όποιος έτοιμάσε τα δίχτυα.

Τα καΐκια των μικρών αυτών ψαράδων, που ήταν όλα παραταγμένα στη σειρά, έβρισκαν με τα δέντρα τους λιανώ δάσους κι' οι άνθρωποι που πηγαίνονταν ένάνο στο καΐκιό τους σαν σκοιμήδες σιές.

Κοντά στην άποβάθρα ύφρονόταν ένα μεγάλο κτίριο με τα παράθυρά του γεμάτα φώς, που έλεγετε έπάνω στ' άνισχη νερό και τόκανε ν' άντηφγγίζον. Ήταν ή Δέσχη.

Ο 'Αντόνιο έβριζε προς το κτίριο αυτό ένα βέλημα δύο μισών. Οι άνθρωποι που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί μέσα, περνούσαν όλη τους τη νύχτα χαρτοπαιζοντας και σπαταλώντας τα χοιμάτια τους. Γι' όύαζαν όμως άν ήταν άναρπασμένοι να σπινδύνονται κι' αυτοί κάθε βράδι για να κερδίσουν έτοι το μωμί τους ;

Ο 'Αντόνιο γύρισε τα μάτια του προς την άλλη μεριά, συγκρατώντας με δυσκολία μια βλαστήρια που τοβόθε στο στόμα. Σε λίγο, άφω έβρασε ο ίδιος το πρόβλημα, ο σύντροφός του κι' ο μικρός 'Αντόνιο, ο γιός του, τράβηξαν τα σχοινιά και το παιδί ύφρόθηκε άργά, φρόσσοντας κάτω απ' την πλώη του άνεμου, που το φρόσωνε.

Η τράτα γρότρησε ήσυχια έπάνω στη γαλήνια επιφάνεια του μικρού λιμανιού και σιγά—σιγά, διασχιζοντας τ' άνάλαρα χιλιάτα, βρόθηκε στο πέλαγος.

Γέμο στους τρείς άνθρωπους βούτηξε άίτηστο σκοτάδι κι' άνάμεσα σ' αυτό λαμπύριζαν τ' άντέρια, ένα κάθε τόσο το καΐκι γροσφύσαν έπάνω στη θάλασσα κι' άπομακρύνονταν σαν φαντάσματα.

Ο 'Αντόνιο κι' οι σύντροφοί του, άντι ν' άκολουθήσουν τους άλλους που έβλεπαν κοντά στη στεριά, τράβηξαν στ' άνοχητά, γίνοντας λίγο—λίγο κάθε έπαρη μαζί τους.

Έπί τέλους έμαέρωσε. Ο ήλιος ύφρόθηκε κατακόκκινος σαν μία τεράστια κηλίδα και τα νερά που άναγκαζόταν στο φώς του, φανόντουσαν σαν νά κολυζάν.

Ο 'Αντόνιο έβλεπε τότε το πημόν, ο σύντροφός του τοποθετήθηκε κοντά στο καΐκι και το παιδί κάρησε παραπροστικά, κινιζόντας με προσοχή τη θάλασσα.

'Από την κοίμη κι' από τα πλάγια του σκάφους κερμόντουσαν τα δίχτυα, που έβγαζαν προς το νερό από το βάρος των δολομάτων κι' από κινιό σέ κινιό κινιόντουσαν από κίνετο τιναγμα. 'Αλλά τα ψάρια που έβγαζαν εκεί, ήταν μικρά, άνάξια λόγου, κι' ή τράτα προχωρούσε πάντα προς τα έξω. Κι' ή όρες περνούσαν μονότονα.

Η έξωση είχε γίνει γίνια άνεύροση κι' ο 'Αντόνιο, έπειδή άνησως, ζώθηκε μέσ' απ' το φεγγίτη και κατέβηκε κάτω για να πη νερό απ' το βαρέλι.

Κατά τις δέκα ή όρα, είχαν χάσει απ' τα μάτια τους τη γη και πέρα μακριά, στο βάθος της θάλασσας, δεν έβλεπαν παρά μόνο μερικά καΐκια.

— 'Ε, 'Αντόνιο! φώναζε ο σύντροφός του. Για που

Τους περιμένει ο σύντροφός τους, τοιμάζοντας τα δίχτυα...

(1) 'Αρρόδας είναι μέτρο άάρους που χρησιμοποιείται στην 'Ισπανία και στην Πορτογαλία και που άντιπροσώπει δεκαεννιάμισή όκάδες.

τό βλάστη ; Μήπως θά πάμε στην Άφρονη και δέν τό ξέρω ; *Όταν τό φράο δέν θέλει νά τομπίσει, τελείωσε...

Ο Άντόνιο άλλαξε άμέσως την κατεύθυνση της τράτας και άρχισε τίς βελώνες, χωρίς νά θέλει άπόσο νά γυρίσει στην άκτή.

— Πάω τό καλάθι, σύντροφέ μου, φώναξε σέ λίγο, κι έλα νά φάμε. Τό φράο θάβη νά πιστέψω μόνα του.

Ο σύντροφός του έβγαλε άπ' τό καλάθι ένα κομμάτι φρούδι κι' ένα κομμάτι ψωμάκι, πού ήταν δύο - δύο τό πρόγευμά τους. *Ο άέρας τώρα φρονιάζε διστατό και τό σκάφος βολιζόταν κάθε τόσο σ' άφρισμένα κύματα.

— Μια! φρονιάζε έξωγυα ο Άντόνιο άπ' την πλώρη. Ένα μεγάλο φρούδι...

Οι φρονιάδες άφηναν άμέσως κάτω τό φρούδι και τά ζωντανά και άφηναν πάλι τό πλάγι της τράτας. Πραγματικά έκεί απόός τους έπλεε στην επιφάνεια της θάλασσας ένα γοηφόρο μεγάλο σκαφος φράο. Τό φρασίον του έβίγαν άπ' τό νερό κι' έλάτταν, παρούσα μ' άσπρα.

Τό φράο άπ' τό μισοί νάταν έκείνο τό μεγάλο, γιά τό όπόιο είχαν γίνει τόσο λόγο οι φρονιάδες - έπλεε άργά κι' με άπλη κινήσι της σφρας του, περνούσε αργά τή μα πλευρά του σκάφους και φαινόταν γρηγορά άπ' την άλλη.

Κι' αραξόταν άπ' τή συγγένειά του, ο Άντόνιο πήρε κι' έφούξε στη θάλασσα την πετονιά μ' ένα άργιστο γοντρό σαν τό δαχτυλό του. Άρχε σιγά σιγά. Τί άγρόνια!... Έίλος τό φραο άρπάζε τό δόλωμα. Τά νερά άναυαριζόταν με μιάς κι' όλοκληρη ή τράτα συγγιόνισσε, σαν κάποια κολλοσιμαία δύναμη νά τρομαδίσει νά την άναυαρίσει.

Έξωγα τό φραο της πετονιάς, ησυχάζει. Τό ίστωφόρο ξαναβή στην κενή του θέση. Ο Άντόνιο τραυέει γρηγορά - γρηγορά την πετονιά έξω άπ' τό νερό κι' εϊδε με άση τον πότμο άγρόνιο, άν και τόσο γοντρό, ήξε σιγά.

Ο σύντροφός του Άντόνιο ζώνησε διάβασε τό κεφάλι του : — Φύγε μου, από τό φράο ένε διστατό, από μιάς, εϊτε.

Ας πάρουμε πάλι νά τό κινήσουμε κι' άπ' τ' άφρισμα νά πιάσ' από λάλο του. Άγά, άόμα και θά μας βρωμάξ...

Τί τράτα, νά τ' άφρίσουμε; φώναζε ο Άντόνιο. Ένα τόσο μεγάλο φράο έξωρε τόσο άξί- ζου; *Α, όχι, δέν πρέπει νά χρίσουμε τον καιρό μας ή νά φροδηθώμε. Ύαυρο!...

Κι' ο Άντόνιο γύρισε στην τράτα πάλι τό πίσω, γιά νά ξαναβήθον από τρώφο μέρος. *Επειτα έβρασε στην πετονιά ένα νέο πλο γοντρό άργιστο, κοίτασε άπ' αυτό πολλά σκεπτικιά γιά δόλωμα και τό έφούξε στη θάλασσα.

Η τράτα βολιζόταν δόλωσα. Τό μεγάλο φράο έχασε πάλι τό δόλωμα. Η τράτα αυτή τή φορά άρχισε νά τολαντείνεται φουερά. Τό φράο ήξε πιστέ νά καλά και τραβούσε με τρομερή δύναμη.

Έξωγα ή τράτα έβρασε πάλι κατά τή μα πάντα, σαν νάξε πιστέ από κανένα κωπηλατικό χέρι, και σχεδόν τό μισό κατάστρωμα πλημμύρισε από νερό.

Μισοτά στην άντίσταση αυτή, οι φρονιάδες τραυάξανε κι' ο Άντόνιο άναγκάστηκε ν' άφήσει τό καμάκι, πού κρατούσε στά χείρα του. *Επειτα άναυαρισε ένα διστατό τρώξιμο και τό σκάφος ξαναπήρε την προηγουμένη θέση του. Ο Άντόνιο τραυέει τώρα την πετονιά έξω και σέ λίγο τό μεγάλο έκείνο φράο παρουσιάστηκε δίπλα στην τράτα, σχεδόν στην επιφάνεια του νερού, φρονιάζοντας μεγάλα κύματα με την τρώστα σφρα του.

Ο Άντόνιο άρπάζε πάλι τό καμάκι και με λύσσα, σαν νάξε μπροστά του τον πιο άπειρο έχθρό του, τό βήθεο πολλές φορές στό σώμα του φραού.

Ένα κύμα άίματος έβρασε τή θάλασσα και τό φράο μεσοβηθίστηκε μέσα στο κατακόκινο νερό. Ο Άντόνιο άναυαρισε μ' άναυαρίσει. Κι' άπ' έξω του κι' εϊδε πάλι τό κατάστρωμα ήταν πλημμυρισμένο. Γρήγορα βρασε στο σύντροφό του και παρατήρησε πώς ήξε γίνει πελιδνός άπ' τή σκηνή.

— Νόμισα πώς θά παγώααστα, Άντόνιο! εϊνε ο βοηθός του. *Ε- λια άργητή θάλασσα, αλλά τώρα πού τό χτύπησε τό φράο, δέν πειράζει.

— Καλά, κι' ο μαζός; *Ο μαζός Άντόνιο, ο γυός μου, εϊπ- τησης ο πατέρας μ' άναυαρίσει, πού εϊνε; Πού εϊνε τό παιδί μου;

Οι δύο άνδρες κτύπαζαν γρήγο

τους με κάποιο κρυφό ρόθο, άλλ' ο Άντωνίος δέν φαινόταν στο κατάστρωμα.

Ο πατέρας του γλύστρησε τότε άπ' τό φεγγίτι και κατέβηκε νόν άναυαρίση στο κύτος. Μά τό κύτος ήξε πλημμυρισεί και τό νερό ανέβαινε ως τά γόνάτά του.

Ο Άντόνιο, παραβλέποντας δι' αυτά, άρχισε νά φάγει παπα- πετά μέσ' στο σκατάκι, μέσα στο στενόχωρο κύτος μέρος, αλλά χωρίς νά βη τίποτε άλλο, παρά ένα βαρέλι με πόσιμο νερό και με- ριές πετονιάς.

Αντίθετα ξανά πάλι στο κατάστρωμα κι' άρχισε νά φρονιάζε σαν τρώξος :

— Ο Άντόνιο μου! Τό παιδί μου!... Πού εϊνε τό παιδί μου ; Ο σύντροφός του πού έκανε τότε μια άπελπιστική χειρονομία, με την όποια πού έδειξε πώς ο μαζός μπορούσε νάξε πέσει στη θάλασσα, λίγο πιο πριν πού πλατύσε τό σκάφος.

Ο Άντόνιο κτύπαζε πέρα, πούς τό μέρος όπου ή τράτα ήξε κωπηλάει νά νταγρήσει, κι' εϊδε ένα μαύρο άντικείμενο νά πλέη έ- πάνω στα νερά.

— Εϊνε εκεί!... φώναζε. Ριζιχτε άμέσως στη θάλασσα κι' άρχισε νά κωπηλάει γρηγορά, ενώ ο σύντροφός του μάζεψε τά πανιά. Κολύμησε, κωπηλάησε, αλλά όταν βεβαίωθηκε πώς τό μαύρο έκείνο αντικείμενο ήταν ένα άπλο κομμάτι ξύλου, έχασε πάλι όλοσώδιον τίς δυνάμεις του.

Κάθε φορά πού τον έσηζωναν ψηλά τά κύματα, αρπάζε τό πό- μωλο του πού έβγαζε από τή θάλασσα, αλλά δέν έβλεπε τί- ποτε άλλο, από θάλασσα. Κι' έλάω σ' αυτή δέν έτήρησε πα- ρά μόνο σχανί κι' ή τράτα κι' ένα γοντρό σχανί στο πλάι της, πού άναυαρισόταν διστατό μέ- σα σέ μια μεγάλη κηλίδα από άίμα.

Τό φράο ήξε πιστέ, αλλά γιά νά κωπηλάει ένα φράο ο Άντόνιο, έχασε τό μοναχοκόρι του. Θεέ μου, ήταν τρώπος αύ- τός γιά νά βγάλει τό φρούδι του; Κολύμησε άόμα μια ώρα και περισσότερο, γιατί νόμισε πώς θ' άναυαρίσει τό παιδί του και γιατί πού φαινόταν, κάθε φορά πού έβλεπε σκωπτικά κύματα, πώς έβλεπε τον Άν- τώνιο.

Δέν ήθελε νά βη άπ' τή θάλασσα. Ηθελε νά μείνη έ- κεί και νά πεθάνη. Ο σύντρο- φός του άναγκάστηκε νά τον τραβήξει άδελά του από μέου και νόν άνεβόσει στην τράτα.

Καθόταν σ' ένα βράχο και κτύπαζε τό πέλαγος...

σαν κανένα πειραματικό παιδί.

— Τί νά κάνουμε, Άντόνιο; τού εϊπε. Προέτι νά τό πάρουμε άπόμας. *Ετσι εϊνε ή ζωή. *Ο μαζός πέθανε στο μέρος όπου πέθαναν κι' οι πρόγονοί μας κι' όπου θά πεθάνουμε κι' εμείς, άργά ή γρηγορά, μια μέρα. Ας σκεπτόμε τώρα την κατάσταση μας κι' άς πιά έσπώμε πώς είμαστε φτωχοί και πώς πρέπει νά ήρουμε!...

Και, λέγοντας αυτά, έκανε σ' ένα γοντρό σχανί δύο θιάλες, έβρασε τό φράο και πέρασε τό σχανί από έναν κρυό, χρησιμοποιώντας έτσι την τράτα γιά ρινοκόλο του μεγάλου φραού, πού έβραζε πίσω του τή θάλασσα με άίματα.

Ο άέρας ήταν πύθιος, αλλά τό ίστωφόρο πούχε κάνει νερά, προ- χωρούσε άργά. Οι δύο φρονιάδες λησιμόνησαν στο μεταξύ τή σιμωφά τους κι' άρχισαν ν' αδειάζουν τό νερό.

Η δουλειά αυτή βιάστηκε κάμποσες φορές, εμποδίζοντας τον Άν- τώνιο νά σκεπτή. *Αλλά από τά μάτια του έτρεχαν άδιάκοπα δάκρυα και τά δάκρυα έπεσαν στο νερό πού άδειάζε στη θάλασσα.

Η τράτα γινόταν όλοένα πιο έλαφρη κι' έπλεε τώρα γρηγορώ- τερα. Η θέα της σιμαζές έφανε στην ψυχή του δυστυχισμένου πα- τέρα όλη τή θλίψη και τον τρώφο πού ήξε προητέρα.

— Τί θά πη ή γυναίκα μου; άναυαρίσαξ. *Αχ, πώς θά με δεχτή ή Ρωμύνα;

Στη θάλασσα έρχόταν από πέρα, μακριά, ο ήχος μιάς εϊθιμής μουσικής. Ήταν ή ορχήστρα της Λέσβης πού έπαιζε γιά νά διασκε- δάσει τους πελάτες.

Στό μεταξύ είχαν μαζεντεί στην παραλία άσκητοι φρονιάδες, συνηθισμένο νά κτύπαζον πάν- τα στα μάζοχ του όρχιστου, εϊ- χαν έσχωρίσει άπ' την άρχή τί ήταν έκείνο πού τραβούσε πίσω της ή τράτα.

*Αλλά ο Άντόνιο δέν έβλεπε στην άκρη της παραλίας, πωρά μια γυναίκα μ' άσπρο κεφαλόδε- σμο, άδύνατη και μελαγχολική, πού καθόταν σ' ένα βράχο και

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Δ.

Μία από τις νεαρές «νταματόν» της φρενιτής έποποιεί εις τας κοσμικάς δεξιώσεις, ή όποια λόγια φρεζιάδας, εΐωφορίας, άναποφής και μορφώσεως, άποδίδει έντύποιον σπανίον λουλουδιού της έραως. Το ύψος της παιδική, άφελής, σιμπαδίστατο, άποδεικνύει ότι το ήμισυ λέγειται κάτω άπ' τή μηρία και θυμίζει την έλκετική μητέρα της. Η έμψάνισις της, χωρίς σίξ βραδινές δεξιώσεις, πολύ διακοσμητικιά, γιατί έχει έννοση φρεσιγονιά, πλαστωμένη από όφθαί μαλλιά.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Η κελιστός των χορευτιών έσωτερίδων ένγεντο το παρελθόν Σάββατον, με τον δωδέκτα χορόν εις την Αύστραλην Προθεσίαν.
- Όλοι αί κοσμικά Άθληται παρούσα. Τοιαύττες φρέσες σέ χρομάτια άνωμαρτέλιας μεριά. Άπό σφιγμένον, στό χρομίον της μάδας υπέ-σέ-λ-υτ'-άβού, ήσαν διαμοσμία.
- Αίθουσα διακοσμημένα με την πολέτημον σούλαγην έπιπλον και ζωοφρεγγιμίον του Πριγκίπισ Γεωργίου.
- Άνήθ όφθαίματα κόκκινα λαυτό.
- Το άνω πάτωμα διατεθειμένον διά τοίς μπουζιστάς, αί συνζώνοντα δέ άθουσα του κάτω πάτωματος διά τοίς χορευόντας.
- Η σέβρα και το περιβόλι όφθαίματα διακοσμημένα με μικρά φαναράκια και αναλαμπίζοντα καθίσματα.
- Το σουξέ έντακτως λουσόν και πολύ ένλεκτόν.
- Διακοσμήσαν την κ. Έλενα Βενιζέλου με μελέ τοιαύτέτα.
- Την κ. Μιχαλακοπούλου με μελέ σουξέ τοιαύτέτα.
- Τόν Πρόεδρον και την κ. Σοφούλη, με μελέ σουξέ φόρεμα πολύ ζωηρό.
- Τόν κ. και την κ. Ταρσούλη με άστρα.
- Τοίς Προσβεττάς Γερμανίας, Αιγύπτου, Τουρκίας, Όλλανδίας,

ζούταξε το πέλαγον. Ήταν ή Ρουφίνα.
 Έπί τέλους έφτυσαν στη στεριά. Τή έποδοχη που τοίς έβγινε! Όλοι ήθελαν να ίδουν από κοντά το μεγάλο ένσκιον φάρι. Οι φαρμάξες έφριζαν ζηλιώτικα βλέματα άπ' τις βάρκες των, έννο τα παιδιά σιζόντουσαν γινάνα στο νερό για να το διαμοσμήν.
 Η Ρουφίνα άνοιξε όρμον άνάμωσ' άπ' το πλήθος και ζήγωσε τον άντρα της που με σκαμμένον κεφάλι, σάν άπολιθωμένον, άκοιγχε τά συγχρητήρια των φίλων του.
 — Κι' ο μωρός; Που είναι ο μωρός Άντωνίνο; φώτισε ή γυναίκα του.
 Ο διατριχωμένον Άντωνίνο χαμήλωσε άκόμη περισσότερο το κεφάλι του και το θύθηκε στους ώμους του, σάν νάθελε να ξεσκαρύνε στη για να μην άκούη και να μη βλέπη τίποτε.
 — Που είναι ο Άντωνίνο μου; Ξαναφώτισε ή Ρουφίνα, και με τά μάτια φλογισμένα, σάν νάθελε να τόν κατασπαράξη, τόν έβασον άπ' το στήθος και τον κούνησε δυνατά.
 Άλλά δέν άργησε να τόν άψηση, και ήφρονόνας τά χέρια της έβγάλε μά φωνή που έτρεμε από πόνο:
 — Άχ... όμο μου! Πάει ο Άντωνίνο μου! Πνήγρηε! Έμεινε στη θάλασσα...
 — Ναι, γυναίκα, άπάντησε ο φαρμάξ άργα και άδέξια, με φωνή που την έπιγαν τά δάκρυα. Είμαστε πολύ δυστυχισμένοι... Ό μωρός χάθηκε... Βρίσκεινα κοντά στον παπύ του, εκεί όπου θα πάω κι' έγώ μά μέρα...

Άλλά ή γυναίκα του δέν τόν άκούγχε πιά. Είχε ξεπαλώσει καταγής, κωριμένη από νευρική κρίση, και ζήσχιζε στο στήθος της τραβώντας τά μαλλιά και δένοντας το πρόσωπό της.
 Κι' όταν ή γειτόνισσες έτρεξαν και τή σάρκασαν για να τήν οδηγήσουνε στο σπίτι της, τήν όδυστραχη μητέρα, με ζέλαση την κόμη της και σάν τρελλή από τή φλην της, ζεφώνησε:
 — Άντωνίνο μου! Παιδί μου!..

BLASCO IBANEZ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)
 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικού δι' έν Έτος Δρχ. 150 Π Έξωτερικού Γ'ρ. Άγγλιας Μια
 > Έξέμηνος > 80 Π Άμερικής δολάρια 6
 και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησίαν συνδρομή Σελίνια 30.
 Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν
 Ίδιοκτητήν του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Τμή έκαστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A., έν Αιγύπτω - Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 13 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγικώ Κογκό δ κ. Γεώργ. Άντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge.
 ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διά την κατά φύλλον πάλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

- Ιταλίας, Βουλγαρίας, και Ρωσίας.
- Η κ. Ένις Μπέη πολύ εΐωφορη με φού.
- Η Μαχρήσια Τριόνφι με άστρα.
- Ο κ. και ή κ. Βισσέ με μάφρα.
- Η κ. Ποτέμαν με άστρα και μάφρα.
- Θάψμα όφθαίματος και ζωοφρέτος με μάφρα ή Κόμψα Κοστό του νέου Στρατιωτικού Άνωκόθου της Ιταλικής Προθεσίας.
- Διακρίθησαν επίσης η. και η. Παπαστράτου, ή κ. Μπαλιών, κ. και η. Αποστόλης, κ. και η. Άντ. Παύλη, κ. και η. Σαρ. Δούρανη, δ κ. και ή δις Βούρου, κ. και η. Μετόνια, κ. και η. Γ. Γαλιάνου, ή κ. Λαυλιά, κ. και η. Έλ. Χαριόλου, κ. και η. Πασιδώνος, ή κ. Κ. Άλεξανδρή, ή κ. Φραγγιά, δ κ. Ζιλή, δ κ. Γ. Μακκας, κ. και η. Βοιδοπέτη, κ. Σακελλαροπούλου, ή κ. Ι. Ρουμιάνου και αά διδίες Φραντζή, Πασιδώνος, Μπαλιών, Λαυριάνου, Άντωνιοπούλου, Φοστεραπούλου, Φαγγίου, Τύχη κλπ.
- Επίσης παρευρέθησαν οι κ. Σοφίας, Τσοκαλάς, Δούραου, Νικητή, Κ. Τσαλιόνης, Τύχη.
- Ξεχωριστές εΐωφοριές ή κ. Τύχη με κόκκινη δαντέλα, και ή κ. Αργυροπούλου με ζιταίνον έμπεμα.
- Το κωμωτερον κοσμικόν γεγονός της παρελθούσης έβδ. ημερής οί γυναικες της διδίας Νίτας Σινεόσολου μετά του κ. Μόντου Κ. Μελά.
- Σπανίος ζευγάρι ήτο τόσο άριστόν. Λόγω εΐωφορίας και σιμπαδιστικότητος.
- Η νύφη σπανιάς θελκτικώτερος, έφερε ένα όφθαίματο μοντέλλο της Λαυδίν από κρητ Πάδοδας, έργασμένο όλο με θανασιάνη τεχνολογία.
- Κομψή σάν κούβλα Σάζ, το πέλα της έσχηματίσθη με ένα διάδημα από άνθη πορτοκαλλιάς ένέκρυστο.
- Γύρω άπ' το όφθαί ζευγάρι ζωοφρονόνας Άθηνάξ με φορέματα ζωοφρέτα.
- Η έξοχική έπαυλις, διεσθετημένη με πολύ γούστο, έμφλοξένησε ένλεκτή μεριά της Άθηνάξης κωκονιάς.
- Διατριχόμενον τάς κούβλας Α. Μιχαλακοπούλου και Άντ. Μπενιάκη με τοιαύτες κωκονισσινέλλο, από δαντέλλα άγγριζή και μεγάλη μάφρα καπέλλα, την κ. Ρασιάνο με έντομη μάφρα και κόκκινον, την κ. Αρβαντιδή, πάντα όφθαί, με έντομη καφέ, την κ. Γ. Μελά, την κ. Ασπασίαν Α. Μιχαλακοπούλου με έντομη τοιαύτέτα, την κ. Ι. Ρουμιάνου, επίσης με έντομη, κλπ.
- Θάψμα εΐωφορίας ή νεαροτάτη δις Σινεόσολου.
- Επίσης παρευρέθησαν ή κ. Καποδοστρια, κ. και η. Κ. Μελά, κ. και η. Ν. Παπατή, ή κ. Άννα Παπαδοπούλου, κ. και η. Δελαγορμάτσια, κ. και η. Καρασταναγίου, κ. και η. Γ. Ζωοφρη, κ. και η. Α. Μελά, κ. και η. Γ. Μαυζή, κ. και η. Η. Μελά, κ. και η. Μπενιαση, κ. και η. Γαβή, κ. και η. Στ. Εγγενίδη, κ. και η. Μοιωνά, κ. και η. Κρησιώδη, κλπ.

H MONTAIN

ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ή εΐκον του έξοφύλλου μας εΐνε έργον του Γερμανικού ζωογράφου Γεωργίου Χού, με τον τίτλο «Το Μυστικό».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ αά άπολύτως ικανοποιητικιά τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Δείκα 7, Άθήνας.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» δεχθήσε ή δημοσίευσις των όμοιοτέρων σελίδων

ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΙΝΟΣΤΟΤΕΡΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

Άνέδοτα ποιήματα μεγάλων Έλλήνων και Ξένων ποιητών. Α δημοσίευσινα σκίτσα των γνωστότερων ζωογράφων, σκίτσει, γνομιά, ύμφορσείες πεδές και έμπετες, έπιστολάς, εμφορσάματα λογίων, ζυγοφράσεις, μουσικών, επιστημόνων, πολιτικών κλπ. Ατύφωρα του Ζολά, του Δουμά, του Ούγκω, του Παλαμά, του Γαβριηλίου, του Γκόξ, του Δροσίνη, του Σουφή, του Γουόμυ, του Δομπερόζο, του Τιμ. Φιλίμωτος, του Άντρέ ντε Λόρν, του Θ. Άννίνου, του Ντε Βαλέφ, του Ρουλό, του Κάιζε, της Σάρας Μπενιάς, του Μπραντέξ, της Σεσίλ Σορέλ, του Ουόσσι, του Βέρδη, του Φλοαγίτη, του Έντγκαρ Κινέ, του Φιου. Ντεντο, του Σλήμαν, του Θ. Δελγιάννη και άπειρον άλλων μεγάλων άνδρών, Ξένων και Έλλήνων.

Έπίσης στο προσεχές φύλλο : ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ.